

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Valfart (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 248. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342983296/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Hun rev pludselig Sløret op.

«Jeg er bleven aldeles syg af at græde. Og jeg har faaet de stygge, gule Pletter paa Kinderne . . . Kan man ikke se dem? Jo, jo, se kun her, Signora! – Lægen mente, at jeg maatte ned til Havet, adspredde mig, tage Bade.»

Jeg har siden faaet at vide, at Signora Clara tænkte:

«Hvad er det for en ung Mand? Han smiler saa kont. Hans Smil troster mig.»

Det var en lille Særegenhed, som efter min Mening altid røber en Italienerinde, hvad enten hun er Barn af Folket eller Niece af en Gjestlig: midt i Taarerne, hver Gang hun pudsede Næsen og aftørrede denne altfor sandfærdige Graad, som gjorde Ansigtet ukendeligt, kunde hun tilfældig komme til at se paa mig. Og strax tørrede Duggen bort fra hendes Øjenhaar.

Hvor jeg husker denne Middag, og – da vi havde rejst os fra Bordet – denne Solnedgang i Genova!

Svejtserinden paa Hotellets Trappe, besvarende min Hilsen med en umærkelig Hovedbøjning, og den sortslørede fra Milano, som svarede med et dybt og livfuldt Nik, saa at jeg uden for Døren standsede fortumlet og atter ikke kunde begribe, at jeg skulde træffe en sliq Grande-Dame i Selskab med denne Svejtserkone. Svejtserinden og hendes unge Ledsagerinde promenerede langsomt paa Zigzagvejen op til Kastellet, som knejser paa en Tinde lige ovenover Jærnbanestationen! Svejtserinden bestandig søgende sin Son. Og den unge Dame, der fulgte hende, ligesom tovende.

Mens Solen gik ned over Genova, var der paa min Himmel op-gaaet en ny, sød og smilende Maane. Hun syntes at gaa langsommere som for at oppebie mig. Hun stod der i Solnedgangen med den aabne, klare Pande og Brynens mørke, fine Linie under det stramme Slør – saa uskyldig oplagt til Livet, saa beredt til en indtagende Spøg med Mennesker, der var dannede og unge af Hjærte som hun selv.

Den tjenstfærdige Opvarter i Hotellet «Albergo Cavour» – ung og listig smilende, en sand Henrik fra Holberg – sagde til mig, da han den næste Morgen efter Befaling bragte min Regning:

«De skulde dog ikke tage fra Genova uden at have set Kirkegaarden» – il campo santo.